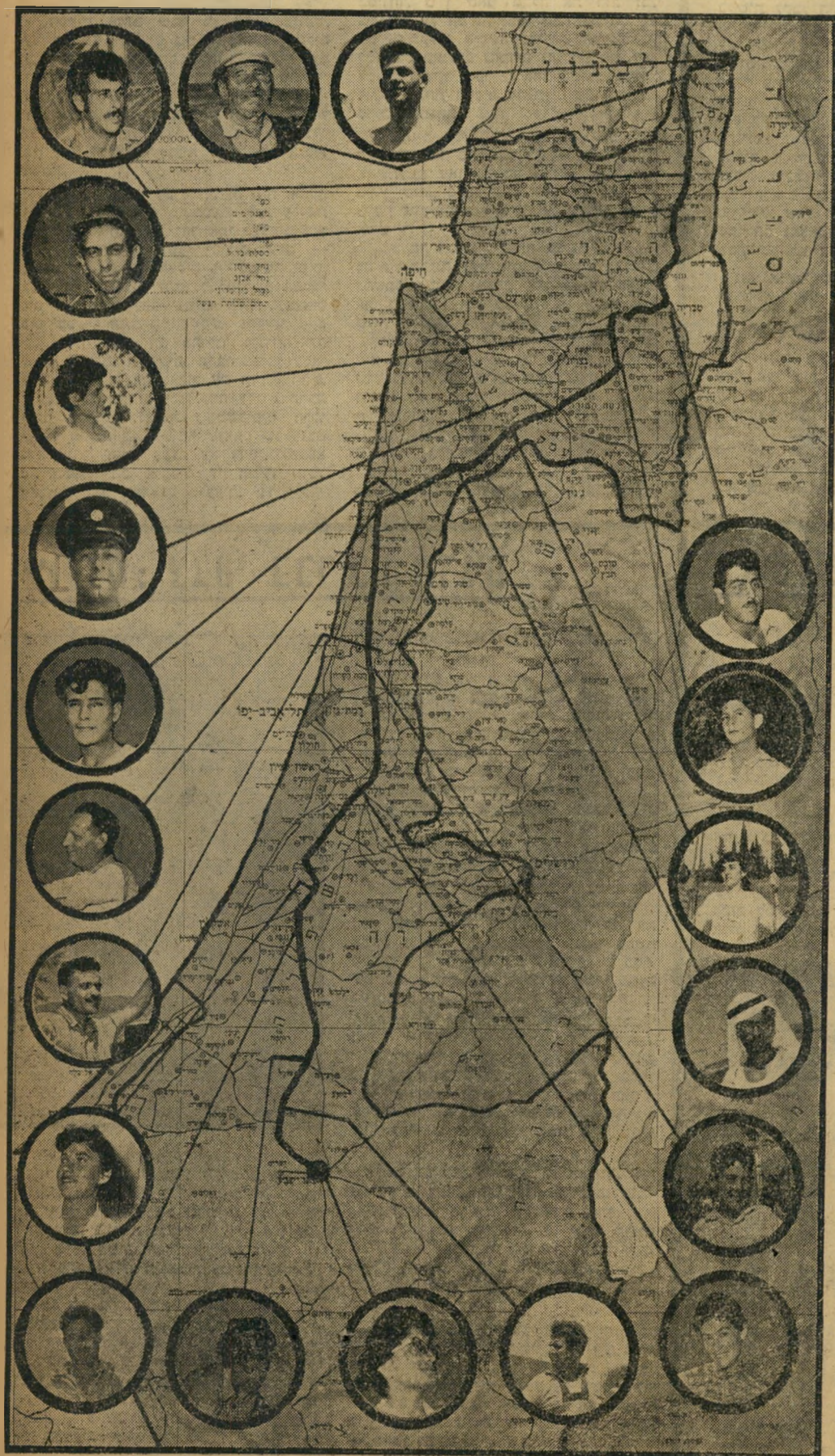

מדן עד באר-שבע, אלה הם פני ישראל

יש דרכים רבות להמחיש פני מדינה —
אפשר לחבר סטטיסטיקות גדושות מספרים,
או לקבץ את כל נאומי העסקנים,
או לערוך מיצעים צבאיים מפוארים,
או לסקור את המאמרים הראשיים,
או לצטט דבריהם של אורחים רמים,
אולם אלה — אינם הפנים האמיתיים.
כי המדינה אינה חיה בפי עסקניה,
לא בקולמוס כתביה ובעיני אורחיה,
אפילו לא בנעליים המסומרות של חייליה.
המדינה — הסך-הכל של פרטים רבים,
של שני מיליון אנשים אפורים,
שאינם מגיעים לעולם לכותרות היומונים
ולעולם לא יצולמו בשערי השבועונים.
שני מיליון אנשים חיים ונושמים,
העושים את מלאכתם (או לא),
המגדלים את משפחותיהם כמיטב הבנתם,
ואשר סיכום תקוותיהם, שאיפותיהם,
מסלותיהם, מגרעותיהם, נצחונותיהם,
כשלונותיהם, בעיותיהם, לבטיהם,
אידיאליהם הנעלים ואמונותיהם הטפלות —
היא המדינה.

בתום השנה ה-11 לקיום המדינה
יצא „העולם הזה“ לגלות פנים אלה,
למצוא 20 מתור שני המיליונים,
שבחירתם, ללא תכנון, פרי המקרה העיוור,
תמחיש את מהות המדינה כולה,
חולית „העולם הזה“ שעברה את הארץ,
מדן ועד באר-שבע, בכביש המרכזי,
צירה כל כמה קילומטרים בדרכה,
ראיינה את האדם הראשון שנקלע בדרכה,
בעמודים הבאים מתארים הכתבים
את המתחבא מאחורי 20 פנים אלה —
פני אזרחי ישראל שנעצרו בדרך
(כמסומן במפת מסלול הסיור משמאל).